

«Майже бувальщина військового часу» – так автор п'єси, чернівчанин Валерій Анохін означив жанр. П'єса аматорського об'єднання «Територія натхнення» написана цього року, хоча ідею автор виношував всі п'ять. Нещодавно прем'єра відбулася у залі Будинку естетики та дозвілля при переповненій залі. Здавалося б, про жахіття тієї війни написано дуже багато, але, виявляється, й досі є, про що не всі знають...



Кожен молиться своєму Богу...

У Чернівцях відбулася прем'єра спектаклю «Фро» – про маловідомі злочини Другої світової війни.



На спектакль прийшла як молодь, так і люди старшого віку. Автор зауважує, що адресував свою роботу насамперед молоді. І заклав у п'єсу ідею, яка актуальна і сьогодні. Про те, що війну можна виграти лише разом, об'єднавшись. Що своє особисте треба заховати, образно кажучи, у куток, коли йдеться про суспільне. Тільки тоді вдасться перемогти. А зараз, додає, тенденція інша: це – не моє, це має робити хтось інший...

Дія відбувається влітку-восени 1942 року у районній лікарні на Слобожанщині. На окупованих територіях загарбники поводяться з нечуваною в історії людства жорстокістю: вони знищують євреїв, ромів та інших людей, непотрібних Рейху. Під цей каток потрапляють і психічно хворі. На захист своїх пацієнтів відчайдушно стає головний лікар Ольга Радомська. Цю роль прекрасно втілила акторка і керівник аматорського об'єднання Елла Мадей. Ніжна і тендітна, вона обороняє своїх беззахисних пацієнтів перед штурмбан-фюрером СС Франком Леманном. Цього персонажа блискуче зіграв автор п'єси.

«Під час навчання в ЧНУ, на

факультеті педагогіки, психології та соціальної роботи, – розповідає Валерій АНОХІН, – мене вразила історія про переслідування нацистами вчення Фрейда та інших психологів. Також вразило есе Еріха Фрома про Гітлера та некрофілію, де він цей шар нацизму розглядав суто з психологічного боку. А ще я читав історію, про яку навіть не всі харків'яни знають. Про те, що у 1942 році із Сабурової дачі вивезли психічно хворих пацієнтів і розстріляли. А медперсоналу запропонували працювати ледь не прибиральниками. Ці три, не пов'язані між собою, факти стали поштовхом до створення п'єси. Мені не хотілося писати просто про те, яким поганим був нацизм. Скоріше, це п'єса про відповідальність людини. Зараз суспільство страждає від соціального інфантилізму. І будь-яку людину можна втоптати у бруд, навіть найсильнішу. А що далі вона робитиме? Матиме претензії до всіх, чи продовжуватиме жити? Лікарка у моєму героєві бачить людину з купою комплексів, яка за рахунок інших, набагато слабших, намагається реалізувати себе. Мій герой лише зовні служить нацизму,

він – кар'єрист. А в душі він служить кривавому богу Фро. Відомо, що нацисти сприймали слов'ян як напівлюдей, і ось мій герой приносить в жертву цьому Богу саме людей. Давні германці під час епідемії запалювали вогнища та приносили тварин в жертву богу Фро, який, як не дивно, водночас виконував ще й функцію покровителя закоханих...»

«Фро» – це спільний проект аматорського об'єднання «Територія натхнення» при Будинку естетики і дозвілля, а також єврейського театру-студії «Естер» при «Хесед Шушана», який очолює Олександр Авербух. Поставила виставу режисер студії «Естер» Олена Василичук.

«Так, мій герой – негативний, – продовжує розповідь Валерій Анохін. – Але до певної міри він – розумна людина. Єдине, що все залежить від того, хто яким богам молиться».

27 листопада виставу покажуть ще раз. А згодом на її перегляд запрошуватимуть школярів.

Наталія ФЕЩУК
Фото Ігоря МОЛОТКІНА